

Лідії немає серед живих. Але вони про це ще не знають. Третє травня 1977 року, шоста тридцять ранку, нікому нічого не відомо, крім єдиного безневинного факту: Лідія запізнилася на сніданок. Як завжди, поряд з її тарілкою з пластівцями зі злаків мати поклала загострений олівець і домашню роботу з фізики. Шість проблемних місць помічено маленькими гачечками. Батько Лідії дорогою до роботи крутить ручку приймача, крізь потріскування перешкод пробивається до найкращого джерела новин північно-західного Огайо, радіо WXKP. На сходах позіхає брат Лідії — він ще досі не виплутався з обіймів сну. А молодша сестричка зі свого кутка час від часу оглядає все довкола великими круглими очима, потім знову нагинається до тарілки з кукурудзяними пластівцями та по одному сьорбає їх з ложки. Це вона зрештою скаже: «Лідія сьогодні довго».

Нагорі Мерилін відчиняє двері доньчиної кімнати й виявляє ліжко незайманим: акуратно, по-лікарняному загорнуті кутики простирадла сховано під пледом, подушку збито так само, як і вчора вранці. Здається, нічого незвичайного. Бриджі кольору гірчиці, одна шкарпетка у веселкову смужку на підлозі. Кілька відзнак із наукового ярмарку, плакат із фотографією Ейнштейна. Зім'ята спортивна сумка Лідії у відчиненій шафі. Шкільний наплічник — біля письмового столу. Парфуми «Бейбі Софт» на комоді; солодкий, цютливий запах пудри літає в повітрі. Та Лідії нема.

Мерилін заплюшує очі. Може, коли вона їх розплющить, донька, як завжди, натягуватиме на голову ковдру, з-під якої стирчатимуть пасма її волосся. Мати просто не помітила дівчинки, що згорнулася клубочком серед безладно розкида-

ної постелі. Я була у ванній, мамо. Я пішла вниз випити води. Я весь цей час лежала тут. Звичайно, коли вона розплющить очі, усе буде, як завжди. Зсунуті штори світяться, неначе порожній телеекран.

Унизу Мерилін зупиняється на порозі кухні, тримаючись руками за одвірки. Її мовчання надто промовисте.

— Я перевірю надворі, — зрештою говорить мати. — Може, вона для чогось... — і прямує до вхідних дверей. Дивиться в підлогу, мовби там закарбувалися сліди Лідії.

Нат каже Ханні:

— Учора вночі вона була у своїй кімнаті. Я чув її радіо. О пів на дванадцяті.

Він затинається, бо згадав, що не сказав тоді сестрі «добраніч».

— Хіба можна викрасти людину, якій шістнадцять років? — запитує Ханна.

Нат крутить ложкою у своїй мисці. Кукурудзяні пластівці розкисають і тонуть у скаламученому молоці.

Їхня мати повертається на кухню, й на одну чарівну частку секунди Нат полегшено видихає: ось вона, Лідія, цілісінька й здоровісінька.

Так інколи буває — обличчя настільки схожі, що ви збоку бачите одне, але плутаєте його з іншим. Це миле підборіддя, ці високі вилиці, та сама ямка на лівій щоці, ті самі вузькі плечі. Відрізняється лише колір волосся — у Лідії воно чорнильно-чорне, а в матері — медово-світле. Нат із Ханною схожі на батька. Якось у продуктовій крамниці одна жінка зупинила їх запитанням: «Китайці?». Коли вони без жодного бажання щось пояснювати відповіли: «Так», вона з розумним виглядом кивнула:

— Я так і знала. Видно по очах, — і за кутики відтягнула свої очі пальцями.

Та Лідія, усупереч генетиці, якимось чином отримала мамині блакитні очі, й діти знали — це ще одна причина, з якої мама любить її найбільше. І батько теж. Нарешті Лідія підіймає одну руку до чола й знову перетворюється на маму.

— Авто на місці, — промовляє вона, але Нат і без того знав, що так буде.

Лідія не вміє кермувати, не має ще навіть учнівських прав. Минулого тижня вона здивувала всіх — провалила іспит, а батько без прав не пускає на водійське сидіння. Нат і далі помішує свої пластівці, що вже стали мулом на дні миски. Годинник у коридорі цокає, згодом пробиває сьому тридцять. Ніхто не рухається.

— Ми все-таки йдемо сьогодні до школи? — нарешті запитує Ханна.

Мерилін вагається. Далі бере свою сумочку та з упевненим виглядом дістає з неї брелок.

— Ви обоє спізналися на автобус. Нате, візьми моє авто й захопи із собою Ханну.

А далі:

— Не хвилюйтеся. Ми з'ясуємо, що відбувається. — Вона не дивиться на дітей. Діти дивляться на неї.

Коли Нат із Ханною виходять, мати, намагаючись стримати тремтіння рук, дістає із шафи чашку. Давно-давно, коли Лідія була дитиною, Мерилін якось залишила її у вітальні гратися на ковдрі, а сама пішла в кухню за чашкою чаю. Дівчинці було всього одинадцять місяців. Мерилін узяла з плити чайник, повернулася — і побачила Лідію. Вона стояла в дверях. Мати здригнулася й доторкнулася рукою до гарячої конфорки. На пальці з'явився червоний рубець у формі спіралі — вона піднесла пальця до губ і глянула на дочку повними сліз очима. Лідія стояла на порозі дивно напружено, мовби досі не бачила кухні. Мерилін не думала про те, що пропустила її перший крок, або про те, як же виросла її донечка. У неї промайнула не думка: *«Як я могла цього не помітити?»*, а: *«Ти ще щось приховуєш від мене?»*.

Нат робив свої перші кроки так: спершу зупинився, похитався, перекинувся і лише згодом навчився незграбно тупцяти перед мамою. Але Мерилін не могла пригадати, коли Лідія хоча б почала вставати. Однак того дня вдна, здавалося, доволі міцно трималася на своїх босих ніжках із крихітними

пальчиками, які визирали з волохатої холоші дитячого комбінезончика. Мерилін часто поверталася до неї спиною, коли відчиняла холодильник або перевертала білизну. Лідія могла почати ходити ще багато тижнів тому, а мати, постійно зігнута над горщиком, навіть не здогадувалася про це.

Мерилін узяла Лідію на руки, пригладила їй волосся й назвала розумницею; коли батько повернеться, то пишати-меться нею. Але почувалася так, ніби в знайомій кімнаті наштовхнулася на замкнені двері: у Лідії, замалої ще навіть для візочка, уже є таємниці. Мерилін могла її годувати, купати, запихати маленькі ніжки в штанці піжами, але певна частинка життя дитини вже перебігала приховано від мами. Вона поцілувала Лідію в щічку та пригорнула міцніше, намагаючись зігрітися теплом маленького тільця.

Тепер мати повільно ковтає чай і згадує те давнє відкриття.

Номер телефону школи прикріплено до коркової дошки на холодильнику, і Мерилін бере картку та набирає номер, а поки лунають гудки, накручує шнур на палець.

— «Мідлвуд Хай», — озивається секретарка після четвертого гудка. — Мене звати Дотті.

Вона згадує Дотті: жінка зі статурою диванної подушки та з пучком вилялого рудого волосся.

— Доброго ранку, — вимовляє Мерилін, далі вагається. — Моя дочка прийшла сьогодні на заняття?

Дотті нетерпляче пирхає.

— Вибачте, із ким я розмовляю?

Вона не відразу згадує власне ім'я.

— Мерилін. Мерилін Лі. Моя дочка — Лідія Лі. Десятий клас.

— Дозвольте, я гляну на її розклад. Перший урок, — пауза. — Фізика 11-го класу?

— Так, правильно. З містером Келлі.

— Я попрошу когось збігати туди й перевірити. Чути глухий стукіт — секретарка кладе слухавку на стіл.

Мерилін вивчає свою чашку, дивиться на розлигу калюжку. Кілька років тому одна маленька дівчинка заповзла в ко-